

§. IX. Cum vero philosophia *rerum*, non inanium sonorum sit *no titu*, a veris philosophis claras & determinatas notiones adhi beri, *veritatis ratio* postulat. In familiaribus quidem colloquiis, commerciis, aliisque vitæ usibus inter homines, qui ad civilem societatem conjuncti sunt, tanta non semper obtinet accuratio, sed sufficere videntur rudes ideæ & minus accurati conceptus, quibus negotia sua peragant. Certum tamen est, non paucas controversias, insanam garrulitatem & acerbis altercationes in vita communi frequentissimas, huic malo originem debere.

§. X. Ut vero scopus, quem loquens intendit, obtineatur, ipsorum etiam sonorum rationem habeat, necesse est. Quilibet sonus articulatus æque sese habet ad quasvis ideas denotandas, neque ullus naturalem cum ipsis ideis connexionem habet, prout variarum gentium linguæ diversæ demonstrant. Non diffitemur, voces quasdam affinitatem aliquam habere cum re significata, e. c. boare, hincire, quod tamen hæ voces præcise hoc significant, ab institutione hominum pendet, qui eodem jure alios quoslibet sonos adhibere poterant. Quod etiam nominibus auditis ideæ perinde fere excitentur, ac si illarum objecta actu sensibus perciperentur, ex crebro vocum usu ac diuturna consuetudine pendet, quæ ideas rerum & sonorum artissime colligavit.

§. XI. Quamvis itaque vocum significatio ab impositione hominum pendeat, atque adeo cuique integrum sit, vocabulis usu receptis novas assignare significationes, aut nova vocabula in proprios usus fingere, nullius tamen in colloquiis & congressibus hominum forent usus. Magna oriretur confusio, si e. c. vocem, parallelogrammum, adhiberem ad